

Medlemmer, fordelt i 568 Foreninger Landet over. K. F. U. K. er saaledes den største Kvindeforening, vi har.

21 Byer har sin egen K. F. U. K.-Bygning med Pensionat og Læseværelse m. m. for de unge, men København mangler stadig sin Bygning.

K. F. U. K. i København har sit Arbejde bl. de c. 60,000 unge selv-erhvervende Kvinder mellem 15—30 Aar som findes i Hovedstaden. Af disse er godt 6000 Medlemmer af K. F. U. K.

I 1917 købte Foreningen en Byggegrund ved Frue Plads (Ejendommenne St. Kannikestræde 17—19 og Skindergade 26). Her skal Bygningen rejses, og i denne er det Meningen at samle Foreningens mangeartede Virksomheder blandt unge Kvinder af alle Samfunds-Klasser, derunder *Arbejdet blandt Handels-, Kontor- og Telefondamer, et Aftenhjem for Fabrikarbejdere, et Pensionat for enligstillede Kvinder, en Restauration*, hvor der under betryggende Forhold gives Adgang til god Kost for rimelig Pris, og et *hyggeligt Hjem med Læsestue og Bibliotek*, hvor unge Kvinder til enhver Tid paa Dagen vil kunne finde Hygge og føle sig velkommen.

Det er tillige Foreningens Ønske at give unge Kvinder Lejlighed til Uddannelse ved Oprettelse af forskellige Kursus, saaledes at det praktiske Virke gaar Haand i Haand med det aandelige Arbejde, som er Foreningens Hovedopgave.

Byggefondet er i Øjeblikket godt, 460,000 Kr. (hvoraf c. 123,000 Kr. staar i Byggegrunden) og hvoraf K. F. U. K.s egne Medlemmer Landet over selv har givet godt 100,000 Kr.

For et aarligt Kontingent af 3 Kr. bydes der Foreningens Medlemmer Møder hver Søndag og Tirsdag hele Aaret rundt, og ved at gennemlæse Foreningens 3-Maaneders Program for dette Efteraar, forvisses man om, at K. F. U. K. kender og forstaar de unge og tager de Ting frem til Behandling, som er oppe imellem dem, f. Eks. „Kristendom og Forretningsliv“ — „Forretningsliv og Hjemmene“. — *Hvad skylder K. F. U. K. København?* — osv. Hver Maaned har sin *Litteraturaften* (Johan Bojer og Gunnar Gunnarson staar for Tur) og en Foredragsrække om „Vort Troskab“ — lægger Beslag paa flere Aftener. Der arbejdes energisk i K. F. U. K.s forskellige Afd. som f. Eks. *Gymna-*

stik Afd. og Traverklub (en Afd. der arrangerer Fodture og Museumsbesøg) m. m. men alt Arbejde hæmmes paa alle Omraader af de trange Kaar, hvorunder K. F. U. K. maa arbejde, indtil Bygningen staar der.

Landsindsamlingen 3.—4.—5. Oktober, som nu er vel organiseret i ca. 1650 af Landets Sogne med 2500 Repræsentanter og c. 20,000 frivillige Listebærere, skal give K. F. U. K. en god og rundelig Gave til sit gode Arbejde, og det kan ske ved, at vi alle tager vel imod Listebærerne og hver giver sin gode Gave.

Aalborgmødet og Redaktørskiftet

I Anledning af Anna Westergaards Artikel om dette Emne her i Bladet, tør jeg maaske bede om Plads for nogle Betragtninger fra et væsentlig modsat Standpunkt.

A. Westergaard citerer i Begyndelsen af sin Artikel sin Tale i Aalborg og peger her paa den Betydning det har, at en Organisations Blad og dens Styrelse er „i den mest nøje Kontakt med hinanden“, og hun drager i denne Forbindelse en Parallel mellem sin Etats Organ og Dansk Kvindesamfunds Blad. Forholdet stiller sig dog ret forskelligt, forekommer det mig, naar det ene af de nævnte Blade udelukkende repræsenterer et Fag, en Stands bestemte Interesser: Lønning, Forfremmelsesvilkaar o. lign., og det andet, Kv. og Samf., foruden sit socialt økonomiske Program ogsaa bærer en Idé frem og styrer mod et Maal, der ligger højere end alle Særstandpunkter og materielle Krav. Redaktøren af dette sidste maa være mere selvstændig stillet, ellers vilde den førende Idé i Tidens Løb være udsat for alt for mange Skaar.

A. W. beklager dernæst den Maade, hvorpaa Kritiken af Bladet optoges af en Del af de Tilstedeværende paa Fællesmødet og andre, og anker over, at nye Kræfter paa denne Maade ikke faar den ønskelige Opmuntring ved deres Tiltræden til Arbejdet. Ja, nye Kræfter maa vel altid, saa længe de endnu er ukendte, nærmest vente Opmuntringen fra Venner og Meningsfæller, og den almindelige Tilslutning kommer jo først, naar de selv gennem deres Arbejde har vundet den. De unge, dygtige Kræfter, hvormed D. K.s Styrelse ved dette

Valg forøgedes, vil utvivlsomt senere gøre denne glædelige Erfaring. Men naar A. W. saavel i denne Sammenhæng som andet Steds med et Stænk af Spot taler om Redaktionen „paa-faldende tavse Tilhængere“, saa er vi hermed naaet til det Kærnepunkt, som de tavse senere Gang paa Gang i deres Henvendelser til Redaktør og Styrelse har peget paa, idet de har hævdet, at Spørgsmaalet om Bladets Redaktion og Forhold *ikke* var optaget paa Mødets Dagsorden og saaledes ikke paa lovformelig Maade var indanket for Tillidsmændenes Dom. Disse var derfor i deres gode Ret til at tænke sig en Smule om og overveje de fremførte Anker, inden de udtalte sig. Men før dette skete, var som man ved, Tiden for Mødet udløbet, og heller ikke senere kunde der gives Tid eller Plads til nogen fortsat Debat eller Afstemning. Man kan vel i det hele taget ikke med Rette kræve, at Tillidsmændene uforberedte skal træffe store og vigtige Afgørelser i Løbet af en Timestid eller to. Var det paagældende Punkt paa Dagsordenen bleven kaldt „Bladet og Medlemmerne“ eller noget lignende, skulde Tillidsmændene nok været rede med deres Mening og skaffet sig Tid til at fremføre den. Men som det nu betegnedes, maatte man antage, at Forhandlingen vilde komme til at dreje sig om Fremtidens Valgtaktik set i Forbindelse med vor paa Fredericiamødet vedtagne Handlemaade for dette Valg. Og under denne Forhandling virkede det forstemmende, at Talerne gennemgaaende søgte at lægge D. K.s fælles Ansvar for den vedtagne Taktik over paa Bladet. Det var virkelig højst forklarligt, at Redaktøren omsider maatte reagere ret kraftigt ligeoverfor et saa ubeføjet Angreb.

A. W. berører imidlertid ikke denne Side af Sagen og ser i det hele ingen Grund til Bitterhed hos Redaktionen og dens Venner. Der forlanges jo *kun*, at Red. „vil prøve at lempe sin Skrivemaade efter Flertallets Opfattelse“, — „andet er det jo ikke“, skriver hun. I Sandhed — en ren Bagatel, — som dog vistnok enhver Redaktør med Agtelse for sig selv vilde betænke sig paa at udføre. At lempe sin Skrivemaade efter Flertallets Opfattelse er nemlig en meget stor Fordring at stille til en Redaktør. Og her i vort Tilfælde, er det jo ikke en Gang klart, om der er Flertal for den Op-